

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrt leta 2 kroni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za $\frac{1}{2}$ leta 3 krone, za $\frac{1}{4}$ leta 1 krono 50 vin., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 20. julija 1900.

List 29.

Katoliški Slovenci!

Minilo bo skoro osem let, odkar se je v Ljubljani sešel prvi slovenski katoliški shod. Komu na slovenski zemlji ni znano, kako važen, kako potreben, kako koristen je bil ta shod? V nejasnost tedanjih razmer je posvetil z lučjo neminljivih katoliških načel, boječim je vžgal pogum, neodločnim je pokazal pravo pot in katoličane je združil s trdno vezjo.

Veselo je vsklilo novo življenje pod vplivom prvega slovenskega katoliškega shoda. Požrtvovalni domoljubi so se z vnetim srcem posvetili delu katoliške omike. Vzcveteli so novi družabni organizmi v duševni in gmotni prospeh našega ljudstva.

Pa nove nevarnosti kličejo k novemu delu. Koliko se je izpremenilo od prvega slov. katol. shoda! Nevarnosti, ki smo jih prej slutili, stoje sedaj pred nami odkrito, jasno, izzivajoče nas na ponovljeno delo.

Liberalstvo je stopilo iz megle nejasnosti in se je razvilo v radikalno protiversko stranko, ki v boju zoper cerkev ne išče več nobene krinke, ampak se druži očitno z vsemi, ki izpodkopujejo krščanstvo. Nasproti si stojita samo še katoliška cerkev in očitno brezverstvo. Kar je vmes, ne more ostati brez barve, stopiti mora na desno ali na levo.

Ali ni protikatoliško gibanje privedlo do uničujočega boja med narodi, v katerem more močnejši pokončati slabejšega, do boja, v katerem naš narod slovenski mora propasti, ako se ne poživé večna načela pravičnosti, katerih poklicana varihinja je katoliška cerkev?

Ali ni liberalizem med stanovi vnel onega brezobzirnega, neusmiljenega bojevanja za obstanek, v katerem je brez brambe gospodarsko slabejši, onega boja, v katerem mora shirati slovensko narodno gospodarstvo, ako se ob zadnji uri ne zatečemo k načelom krščanske pravičnosti in jim v javnosti pomoremo do zmage?

Za to tako naporno kot zaslužno delovanje pa je treba združiti vse dobro misleče Slovence, utrditi naše bojne vrste, treba je oživiti med nami složnega duha celokupnosti, kateri je vedno priklil iz katoliških idej, kadarkoli so prodrle v javnosti.

Človeštvo ob koncu XIX. stoletja, ki je tako bogato najrazličnejših iznajdeb in izumov, ne more se veseliti svojega napredka, ako mu je razum otrovan z verskim dvomom, ako mu je srce omrzelo do najvišjih blagrov, ako propadajo celi slojevi, ako v javnosti večni zakoni pravice in ljubezni nimajo veljave. Veliki, bogati, nadarjeni narodi stoječi na vrhuncu materijalne kulture so propadli, ko so zabredli v oni tok brezverskega mišljenja, v katerem tira nas protikatoliška agitacija.

Neovirano gospodarstvo materijalnih sil, svobodno nasilje neuravnih načel, očitno zaničevanje katoliških nauk: — ti so vzroki, ki ovirajo naš napredek.

Zato pa ljudstva povzdigujejo svoje poglede k luči resnice in pravice, ki jim sije iz neminljivih božanstvenih nauk katoliške vere.

Katoliški Slovenci! V velikem, važnem času živimo. Zasijala je doba, ki hoče iz razvalin sezidati novo stavbo krščanske omike.

Katoliška zavest se vzbuja, krepi in raste, in srenejši narodi, nego smo mi, vidijo v njej poroštvo boljše bodočnosti.

Tudi mi, katoliški Slovenci, ne smemo zaostati. Ona vera, ki jo je Odrešenik sveta prinesel na svet, ima zdravilo tudi za naše rane, ima moč, ki bo utrdila tudi našo slabost.

Ob meji dveh stoletij, izučeni po bridkih izkušnjah, v slutnji prihodnjih viharjev, kličemo Vas torej, katoliški slovenski bratje, na drugi slovenski katoliški shod, kateri bo zboroval v Ljubljani drugi teden meseca kimovca tega leta. Natančnejša določila se v kratkem objavijo.

Osrednji pripravljalni odbor je skoro dovršil svoja dela. Sklepi, ki se bodo predložili katoliškemu shodu v potrjenje, obsegajo obširen, lep program za složno skupno delovanje vseh slovenskih stanov. Razposlali se bodo naslednje dni v presojo krajevnim pripravljalnim odborom po vseh delih slovenske domovine.

Učenjak in duhovnik, kmet in delalec, trgovec in obrtnik bodo na tem shodu videli, kako se da skupno in uspešno v lepi slogi delovati za ljudstvo v duhu katoliških načel.

Ob tej slovesni priliki torej, ko se bo ves slovenski narod poklonil in posvetil Izveličarju sveta, ob tem kulturno važnem trenutku, ko si bomo sestavili navodila za delovanje in bojevanje dvajsetega stoletja, na ta odločilni dan prihite v belo Ljubljano zastopniki vseh slovenskih stanov in krajev, da združeni pod vodstvom svojih škofov, zjedineni po načelih in po težnjah, zborujemo Bogu v čast, narodu pa v prid in rast!

Zastava svetega križa naj mogočno vsplapola nad nami! Ime Izveličarjevo naj glasno zaori po slovenski zemlji! Njegovo presveto Srce izlij nad naš narod duha milosti, pravice in ljubezni!

V Ljubljani, praznik presv. Srca Jezusovega 1. 1900.

Za pripravljalni odbor:

Janez Flis,

generalni vikarij ljubljanske škofije.

Cerkve in zvonovi v dekaniji Kranj.

(Dalje.)

IX.

Mavčiče.

Podružnice.

1. Jama.

Najstarejše poročilo, katero imamo o cerkvi sv. Leonarda na Jami, je iz leta 1433. Pač se bere v predavnih zapisih, ki segajo tje do

1291, da so bili ti kraji v oblasti škofje-loških gospodarjev, brizinskih škofov, toda cerkev se ne omenja. Takrat se je imenovala Jama, Lüg (Log?), v 16. veku in pozneje pa Lueg.

Sv. Leonard je bil dvornik frankovskega kralja Klodovika. Po Klodovikovi smrti (511) zavladal hud razpor med njegovimi sinovi, dediči obširnega kraljestva. Državo so sicer širili na vse strani, a krvavo so se priganjali med seboj, in zgodovina pripoveduje o tem marsikaj žalostnega. Leonard se odpove po vplivu reimskega škofa sv. Remigija šumnemu svetu, zapusti njega blišč in hudobijo ter postane duhovnik. Z gorečo besedo pridobi veliko malikovalcev krščanski veri, zbira puščavnike k spokornemu življenju in izkazuje posebno usmiljenje onim revežem, ki so v takratni nasilni dobi izdihovali po ječah. Obiskuje je, uči, tolaži in prosi za-nje, da so bili oproščeni. Umrl je 559. Upodablja ga v črni halji, držečega raztrgano verigo v roki. Godu se spominjamo 6. novembra.

Da je stala cerkev že 1433, priča star urbarij,*) hranjen v arhivu mavške župnije. Tu čitamo: *Ecclesia s. Leonardi in Jama habet pratum unum in Zeyerfeldt, feudale ad Lokense dominium, quod anno 1433 emit a Domino Joanne Lebenperger.* (Cerkev sv. Leonarda na Jami ima en travnik na sorškem polju, podložen loškemu gospodstvu. Kupila ga je od g. Ivana Lebenperger leta 1433). Iz petero-stranskega svetišča sklepamo na nekdanji gotski slog, ki je izgubil vsled prezidave izvirno obliko. Leseni strop ladije so nadomestili 1858 z obokom in še-le za 25 let pozneje jo je blagoslovil sedanji župnik Matej Preželj 28. oktobra 1883. Cerkev je bolj nizka in precej široka. V velikem oltarju soha sv. Leonarda, na listni strani ladije oltar sv. Sebastijana, na evangeljski sv. Nikolaja. Zadnji oltar je bil pozneje postavljen, ker so imeli v 17. veku na tej strani kamen za olje. Kamen so preložili k vratom, na izpraznjenem prostoru pa naredili oltar v čast sv. Nikolaju.

Prostorni stolp, stoječ nad žagradom, je dobil sedanjo lično podobo in s ploščicami krito streho leta 1879. Le dohod je nepripraven, ker se mora lezti s kora skozi podstrešje vse cerkve, da se pride va nj. Ako bi prebili strop v žagradu, bil bi prav hitro odpravljen ta nedostatek. Zvonovi so iz novejšega časa, pevajoči v fis dur trizvoku z glasovi fis—ais—cis = 1, 3, 5. Premer jim je 103 : 84 : 72 cm, vsi trije iz zvonarne Albert Samassove.

Veliki tehta 1140 funtov. Križ, Marija brez madeža spočeta, sv. Josip. 1874

Srednji s težo 336 kg. Sv. Leonard. 1895.

Mali ima 210 kg. Sv. Nikolaj. 1895. Napisa ni nobenega.

Ob cvetočem žitu pred cerkvijo mi je pripovedoval prileten očanec, da so imeli poprej en zvon

*) Urbarij je zapisnik, v katerem so vknjižena posestva eno za drugim po hišnih številkah. Zabeleženo je, koliko davka pride na posamežnega in kedaj ga je plačal. Vse stare župnije so imele take urbarije za vsako vas posebej.

prav starega „modva“, pa so ga dali zvonarju na račun za nova dva. Mož se je zelo zanimal za kampanologijo, hoteč izvedeti to in ono. In tako sva začela domač pogovor ter zašla na zgodovinsko polje v davno pretekle čase. da, posegla sva celo v stari „testament“.

„Ali se nekoliko razumete na zvonove?“ me vpraša

„Nekaj mi je znanega o tej reči.“

„Kdo pa je je iznašel? Kralj David jih menda še ni poznal, akoravno je sezidal tako lep tempelj.“

„Seveda jih ni. V psalmih beremo, da je klical vse stvari, naj hvalijo Boga ter vabil vse glasbeno orodje: trobente, strune in bobne, naj povečujejo božjo slavo, toda zvonov ne omenja.“

„Škoda, da jih ni poznal; on bi bil napravil zvonjenje, da bi bilo veselje.“

„Vidite oče, tam krog 430 po Kristovem rojstvu je živel v mestu Nola na Laškem škof Pavlin. O tem pripovedujejo, da je vlival zvonove, a ne tako težkih kakor sedaj; tudi podoba so imeli drugačno, bili so podolgaсти in spodaj bolj ozki kakor naši.“

„Kje imajo vendar največji zvon na svetu?“

„Nekaj jih je, ki tehtajo po 10 in celo 20 tisoč kilogramov. Največjim prištevajo zvon v Moskvi na Ruskem, ki meri skozi spodnje krilo sedem metrov. Cesar Napoleon — saj ste gotovo že kaj slišali o njem — ga je hotel kot zmagoslavno znamenje pripeljati s seboj v Pariz (1812), toda ubežal je komaj sam na Francosko nazaj.“

Pomenkovala bi se bila še dalj časa, toda odrinili sem moral na Podrečo.

Župnik Josip Lavtižar.

(Dalje prihodnjič.)

Ugovori in odgovori.

Francosko napisal Abbé de Ségur.

(Dalje.)

XXII.

Ali je pekel? Ali se je že kdo vrnil iz pekla?

Odgovor: Brezdvombeno se nihče še ni vrnil. A tudi ti se ne vrneš, dragi prijatelj ako prideš vanj.

Ako bi bilo mogoče priti iz pekla, priti samo enkrat, tedaj bi ti svetoval: „Noter pojdi in se prepričaj.“ A ker je to nemogoče, zato ti kličem: „Varuj se, da ne prideš v pekel in ne hodi po potu, ki pelje vanj!“ Ker ni torej mogoče tega poskusa, tedaj je brezumno izpostavljati se toliki nevarnosti.

Ti praviš: „Ni pekla“ — ali si pa tudi o tem gotov? Dokaži mi vendar! Zakaj do tega prepričanja še ni nihče prišel, niti največji brezbožniki. Rousseau-a so nekoč vprašali: če je pekel? A odgovoril je: „Tega ne vem.“ Voltaire je pisal svojemu prijatelju, ki si je domišljjal, da dokaže nemožnost pekla, tako-le: „Zelo ste srečni! Jaz še dolgo ne pridem tako daleč.“

Ti mi drugega ne moreš odgovoriti nego „morebiti.“ A jaz te zavračam s strašno resnico. Jezus Krist, Sin Božji, ki je človek postal, pravi, da je pekel, in sicer grozovit pekel. „kjer ogenj nikdar ne ugasne“ — in te besede trikrat zaporedoma ponavlja.

(Glej evangelij sv. Marka 9. pogl. vrsta 43, 45, 47)*) Komu raje verjameš? Ali človeku, ki še ni nikdar resno proučaval vere, ki napada, česar ne pojmi, ki naposled ne more priti do nikakršnih stalnih zaključkov nego vedno le dvomi... ali Onemu, ki je o sebi rekel: „Jaz sem Resnica, nebo in zemlja bodela prešla, a Moje besede ne bodo prešle.“ (Matej 24, 35)

Pomisli, kdo tu govori o večnih peklenskih kaznih, to ponavlja petnajstkrat na različnih mestih svojega evangelija. — Jezus je, oni dobri, oni mili, usmiljeni Jezus, ki skesanim grešnikom tako rad odpušča grehe, isti Jezus, ki je brez najmanjšega očitanja sprejel grešnico Magdaleno, ženo prešestnico, cestninarja Cabeja in na križu visečega desnega razbojnika. Ti si drzno domišljajš, da bolj veš nego Jezus, kaj je usmiljenje, kaj dobrota?

V tem slučaju bolj nego v katerem drugem uvidaš, da ne razum, ampak srce, grešno nagnjenje človekovo je, ki te sili misliti narobe. To so strasti, ki se boje pravice božje in zato hoteč umoriti glas vesti vpijejo: „A, kaj — božje pravičnosti ni, ni pekla!“ Toda to vpitje strasti ne zamori resnice. Ako taji slepec luč, ali luč radi tega sveti kaj manj? Naj brezbožnik priznava ali ne priznava pekla, vendar pekel je kot kazen za greh, in ta pekel je večn.

To prepričanje ima ves človeški rod. Uverjenje, da je pekel, je tako vkurenjeno v naših srcih, da je nahajamo pri vseh starih in novih narodih, prav tako pri neznabogih v severo-amerikanskih gozdovih kakor pri olikanih kristijanah. Ta verska resnica je tako utemeljena v krščanstvu, da se ni še nobena krivih ver, ki so nastale tekom časa v katoliški cerkvi, niti postopila tajiti pekla. Med mnogimi krivimi nauki, ki se nahajajo v verskih ločinah, je ostal nauk o peklu nedotaknjen, čist. Da, krive vere popisujejo pekel še strašnejše nego sv. cerkev. Največji modrijani, največji veleumi, ne samo pri kristijanah — kar se samo ob sebi razume — ampak tudi med pagani, kakor Virgilij, Ovidij, Horacij, Platon, Sokrat, celo brezbožni Celz, ta Voltaire tretjega stoletja, vsi so priznavali, da je pekel.

Sicer pa je nauk o večnih kaznih v peklu popolnoma v ravnotežju z naukom o večnem plačilu v nebesih. V prvem se nam razodeva neskončna pravičnost božja, v drugem pa njegova neizmerna dobrota. Ali bomo božjo pravičnost izpustili iz božjih lastnosti? Povem ti še enkrat: le zato taje božjo pravičnost, ker se je boje!

O, ko bi ti mogel naštet vse zločine, katere je preprečil strah pred peklom, tedaj bi čudeč se priznal, kako prepotreben je ta nauk.

Lahko bi ti navedel še mnogo dokazov o večnosti kazni v peklu, toda bodita dovolj navedena dva

* Petnajstkrat govori Izveličar o večnem ognju. Vzemimo evangelij in beri pri sv. Marku v 9. poglavju zadnjih 8 vrst. Tu pravi Jezus, da je bolje vse izgubiti, vse pretrpeti nego pa „priti v pekel v neugasljivi ogenj: kjer njih črv ne umrje in njih ogenj ne ugasne.“ Citaj pri sv. Mateju v 25. poglavju, vrsta 41—46, kjer govori Jezus o zadnji sodbi: „Potlej poreče tudi tistim, kateri bodo na levisi: Poberite se izpre! Mene, prokleti! v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angelom... In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje.“ Pri sv. Ivanu v 15. poglavju v 6. vrsti beremo: „Ako kdo v Meni ne ostane (po milosti), vržen bo venkaj, kakor mladika (vinske trte), in bo usahnula; in pobrali jo bodo in v ogenj vrgli, da zgori.“

dokaza, namreč: avtoriteta Jezusa Krista in celega človeštva.

Verujmo torej stanovitno vse skrivnosti svete vere in živimo tudi po tej veri! Ljubimo Boga, častimo da, posnemajmo Jezusa Krista, bodimo dobri kristijani — in ni se nam treba bati pekla.

A. M.

(Dalje prihodnjič)

V spominj † prijatelju Mihaelu Kogovšek.

I.

»Blagor nedolžnim na potu,
Ki hodijo po Gospodovi postavi!«

Ps. 118, 1.

Mladeničevo sliko vam želim narisati, da vam bo mogoče saj v slike medlih žarkih ogle lati si vrline in čednosti tako zgodaj zamrlega življenja.

Ni sicer dolgo živel, a dopolnil je veliko let, kajti dnevi, ki jih je preživel na svetu, dnevi nedolžnosti so bili zapisani v knjigo življenja. Porojen l. 1878. dan velikega angelja Mihaela, je prejel pri sv. krstu tudi njegovo ime. V Dravljah, lepe župnije šentviške prijazne vasi, mu je tekla zibelka, tam je preživel prvo mladost, tam je tekal kot otrok in deček po livadah in stezah. V prekrasni ondodni naravi se mu je širilo srce v brezskrbnega življenja prvem cvetu, duh njegov pa se je kmalu vspel iz področja lepe narave kvišku tje, kjer biva njen Stvarnik.

Z vnemo in skrbijo so blagi stariši gojili njegove lepe zmožnosti duha in srca. Desetletnega pošljejo na ljubljanski gimnazij, dokler ga pričnši s tretjim latinskim razredom kot odličnega dijaka lepega vedenja ne sprejmejo v knežskofovo deško semenišče po nasvetu takratnega hišnega vodije prof. Tomo Zupana. Ta za našo deželo tako važni zavod, iz katerega dohaja cvet slovenskega prihodnjega duhovenstva, je bil zanj tisti rodovitni vrt, kjer se je razcvetel v dovršenega mladeniča, po duši in telesu podoben zaščitniku zavoda sv. Alojziju.

Ne bom popisoval, kaj mu je občutilo srce, kako se mu je duh dvigal kvišku ob ginljivih pobožnostih ki jih opravljajo gojenci v čast svojemu nebeškemu zavetniku; ne bom razgrinjal njegovih sklepov, mislij, ki jih je zasnoval tukaj, da bi v prihodnjem prekrasnem duhovskem poklicu vzklike in prinesle stoternega sadu. Le to pripomnim, da je po odlično dovršeni maturi vstopil zdrav in cvetoč v semenišče, kjer se je tri leta že pripravljaval z vstrajnostjo, veseljem in navdušenjem za najvišji poklic, za poklic duhovnika. Z vso vnemo nepokvarjene mladeniške duše se je vtopil v bogoslovne vede. Kakor mu je velel poklic in srce, skušal je, kolikor le mogoče človeku, prodreti s svojim umom v najvišjo znanost in tako približati se v spoznanju Njemu, čegar slavo oznanja nebes.

Ljuba mu je bila filozofija, ki išče zadnjih vzrokov vsega, kar je in biti more, oklenil se je z velikim veseljem dogmatike, ki uči spoznavati bistvo Troedinega in resnico sv. vere.

Proučil je koncem tretjega leta bogoslovskih študij najvažnejše predmete bogoslovja; spoznal je začetek in vir vsega, svojega Stvarnika, spoznal je postavbo Gospodovo. Z vedno večjim hrepenenjem se

je oklepala njegova duša Boga, ki ji je dal tako obilno spoznanja luči in resnice. Le še malo in bil bi kot svečenik stopil pred altar Najvišjega, da mu čistih rok in nedolžnega srca daruje prvo brezmadežno daritev.

A glejte, ker ga je ljubil Gospod, poklical ga je k sebi, da v Njegovem objetu uživa plačilo neomadeževanih. Bolezen, ki ga je napadla po veliki noči, ga je kaj hitro podrla. Mirno in vdano je izročil v roke Stvarnika svojo čisto, nedolžno dušo 25. junija tega leta še-le v 22. letu svoje dobe.

Tako je umrl najidealnejše smrti, ki si je človek želeti more: Ko je spoznal svojega Stvarnika, poklical ga je že k sebi po plačilo nedolžnih.

Z lilijo v roki, simbolom neomadeževanega življenja, je bil položen v rakev. Tužnim srcem smo ga spremili bogoslovci na šentviško pokopališče, kjer truplo njegovo pričakuje častitljivega vstajenja.

II.

Dokler je živel, smo ga posnemali,
Ko pa nam je odvzet, hrepenimo po njem.
Modr. 4, 2.

Popisal bi vam rad rajnika duševno življenje. A kje in kako naj pričnem? Bilo je tako mirno to življenje in na videz enolično, kakor mirna površina gorskega jezera. Ali njegovo blago srce ni občutilo kipenja čutne narave? Ali ni občutila ta blaga duša, kakor pravi apostol dvojne postave v svojih udih? Gotovo, kajti po naravi smo vsi enaki. A pomislim, njegovo življenje je bilo tako močno podobno življenju angelskega mladeniča, tako rad in z veseljem je prejemal v zakramentu svojega Odrešenika, deležen je torej moral postati vsaj nekoliko Njegove narave. Kakor se namreč hrana, ki jo zauživa in po svoji naravni toploti prebavljamo, spremeni v naše telo, na podoben način nebeški kruh izpreminja nas po nadnaravni toploti, ljubezni, katero užiga v naših srcih. Spreminja nas tako, nekoč v svojo božjo naravo in ubogi ljudje postanemo v nekem smislu božja bitja, tako piše pobožen pisatelj Rajani in velikan Avguštin pravi o sv. zakramentu: »Jaz sem hrana velikanov. Rasti in užival me bodeš, pa ti me ne bodeš kakor drugo telesno hrano spreminjal v se, marveč ti se bodeš spremenil v me.« Če si torej to mislimo, lahko si razlagamo njegovo čisto življenje, Sled te rajske kreposti mu je bil utisnen globoko v dušo: kako lepo mu je dičil tudi telo! O srečen, kdor živi življenje nedolžnosti, na umrljivem telesu že nosi znake prihodnjega poveljanja! Tako življenje mu je bila podlaga za mnoge druge vrline, ki so mu krasile dušo. Kdo ni občudoval njegove krotkosti? Ne spominjam se, da bi bil kdaj povrnil hudo s hudim. Prenašal je rad in vdano vse neprijetnosti pomneč besedij Izveličarjevih: »Blagor krotkim, ker zemljo bodo posedli.« Nič manj mu ni v čast njegova potrpežljivost in udanost v božjo voljo. Prišle so tudi nanj težave, a tožil ni. Koncem gimnazijskih študij ga je mučila neprijetna bolezen, dokler je mogel prenašati, prenašal je molče. Umrli mu je ljubljani brat, pretrpel je izgubo s krepko voljo; ločil se je kmalu potem od sveta ljubi mu oče in pritoževal se ni, le na obrazu so se mu poznali sledovi dušnih bolečin.

Ponižnost in potrpežljivost, ti ljubi sestrici nedolžnega življenja, ste ga priljubili vsakomur. Dijaku v veliko diko in čast je zlasti marljivost in vstrajnost. Najmanj je zaostal naš ljubljenelec v teh dveh vrlinah. Kot gimnazijec in alojznik je največ presedel ob svojem pultu, kjer so mu knjige bile najljubša zabava. Ni se redko zgodilo, da se je tako zamislil v zanimivi predmet, da ga je moral prefekt opomniti, naj se gre v prostem času na vrt razvedrit.

Družil se je najraje z mirnimi tovariši, ki so se pogovarjali o bolj važnih stvareh, kakor se navadno pogovarja živahna mladina. V družbi je bil sicer pristrčno vesel, a ni ga bilo mogoče privedi do tiste stopinje živahnosti in veselosti, ki postane mladeničem često nevarna. „Miško, moraš biti bolj poreden, pa te bomo imeli še rajše!“ tako smo mu časih rekli alojzniki, a blaga duša je v tem pogledu ostal skoro vedno enak. Napredoval ni v napakah in pokvarjenosti, pač pa v spoznanju božjem in nesebični ljubezni.

Kakor ustvarjen za bogoslovca je še posebno v semenišču kazal nagnenje do pravega duhovskega življenja. Dobro vedoč, da učenost brez ljubezni in srčne omike nič ni, da je človek brez ljubezni le kakor bučec bron ali zvonček zvonec, prizadeval si je z vsim srcem nasrkati se ljubezni Onega, ki je dal samega sebe v rešenje za nas. Trudil se je, da se napije božje ljubezni in tako upodobi v sebi Krista, katerega je tako želel oznanovati.

„Kdor nima poguma, ta ni sposoben za duhovnika“, ta izrek si je kot glavno vodilo napisal med sklepe po duhovnih vajah. Kar je le mogel, ravnal se je po njem. Že kot teolog II leta, hrepeneč razširjati slavo božjo, je začel pridigovati v Slavini na Notranjskem, kjer je za časa počitnic bival pri blagem kanoniku Sajovicu, kakor tudi v domači šentviški župni cerkvi. In kako skrbno se je pripravljaj za cerkvene govore. Sestavljal jih je jel že med šolskim letom in jih z veliko potrpežljivostjo boljšal po obliki in vsebini. Dobro vedoč, da je koristno berilo dandanašnji največjega pomena, je spisal za „Danico“ marsikak spis napojen z ljubeznjivo pristrčnostjo. Iz vseh odseva njegove duše pristrčna pobožnost in ljubka nežnost.

Tako na tihem živeč, a za nehvaležni poklic se pripravljajoč, nam je postal vzgled, kako treba porabiti mladosti cvetna leta, da ne zbežijo brez sadu. Koliko so nam koristili njegovega krepostnega življenja ljubeznjivi vzgledi, to ve Bog sam, ki mu je že podelil bogato plačilo. Kaj nam je bil in kaj smo ž njim izgubili, to spoznamo najbolje sedaj, ko ga ni več med nami.

Žalosti se nam topi srce, ker nam je odvzet, a tudi veselja, ker je tako hitro prejel plačilo za brezmadežno mladost.

III.

„Jaz sem tvoje preobilno plačilo.“

Gen. 15, 2.

V žalost in tugo se nam je atopila duša, ko smo zvedeli, da je utrmano nežno življenje blagega mladeniča. Solze bi točili po tebi, ljubljeni Mihael, ko bi ne imeli trdnega upanja, da si le prestavljen v boljši nebeški vrt, kjer uživaš preveliko plačilo za svojo angeljsko mladost. A utešite solze nad njegovo izgubo, saj on je sedaj neskončno srečen. Utolaži se,

blaga mati njegova, izbriši žalost s svojega obraza, dragi mu brat, pretakajte raje solze srčnega veselja, da ga je neskončni Stvarnik poklical v najlepših letih v družbo svojih svetnikov.

Tu na zemlji si se mnogo trudil, predragi, iščoč z vso dušo začetnika resnice, tam ga uživaš in od obličja do obličja gledaš, kakršen je. Tu si krepenel za popolnostjo po svojem uzoru Kristu, tam dosežeš popolnost v spoznavanju Njegovega bistva. Kolikrat si tukaj s težavo premišljeval in s trudom našel resnico, tam jo gledaš v neskončno popolnem Bogu. Tu si v nedolžni svoji duši včasih že naprej okusil sledove veselja nebeškega, tam v svojem Bogu uživaš brezmejno radost. Srečen si, ljubljeni, da si tako kmalu zaslužil plačilo onostranske glorie. Tu na zemlji zaostalim nam preti veliko izkušnjav in težav, tam pa si v miru in veselju. Mi prelahko odstopimo od pota postav, a tebi to ni več mogoče, kajti odvzet si nam bil, da ne bi hudobija spačila tvojega nma in hinavščina preslepila tvoje duše. Po kratki bolezni si se preselil, kakor si zapisal sam malo pred svojo smrtjo „iz doline solz v pravo domovino, kjer ni ne solz, ne tuge, ne vzdihov, v kraljestvo večnega miru in blaženstva.“ Našel si Njega, ki ti je sam preobilno, neizmerno plačilo.

O prosi Stvarnika, ki vliva v tvojo dušo brezmejno srečo in blaženstvo, prosi Ga za nas, da ne omagamo pod težavami svojega revnega življenja, ampak da se združimo kedaj s tabo v spoznavanju večnega Boga.

Oprosti, predragi, svojemu dolgoletnemu tovarišu, da sem se na kratko spominjal v izrazih občudovanja in ljubezni tvojega v cvetu let ugaslega življenja. Vem, da bi tega tvoja ponižnost in skromnost ne bila dopustila poprej, a da si utešimo svoje srce nad tvojo izgubo, dovoli to sedaj, ko se trdno nadejamo, da si že neskončno srečen v spoznavanju Njega, ki si ga tukaj iskal s celim srcem. — Tam pri večnem Bogu prosi za nas, svoje tovariše — prosi za Slovence!

Bogoslov: G.

Razgled po domovini.

Z Gorenskega, dne 15. junija.* (Železnike v veselju.) Med bolj redka, pa toliko bolj priljubljena, — rekli bi nekako: cerkveno-narodna praznovanja se smejo prištevati po vsej pravici birmske slavnosti, ter obiskovanja duhovnij po prevzvišenih gg nadpastirjih. Kdor tega ne veruje, le prepriča naj se! Videt bo malo da ne povsod prelepe, — marsikje prav nepričakovano krasne naprave. Povsod med našim narodom, kjerkoli se pričakuje delitev sv. birme, že dolgo poprej do malega vse nekako tekmuje, kje bodo bolj dostojno in spoštljivo sprejeli svojega nadpastirja. Nikjer ne marajo za ostati; povsod se trudijo storiti vse, kar zmorejo njihove moči. — In tako se je prizadeval tudi naš med visoke gore skriti kraj, kakor je bil navajen že od davnih let sem, da bi pripravil tudi preljubljenemu, presvitlemu in premilostnemu gospodu dr. Antonu Bon. Jeglič o njegovem prvem dohodu v naš kraj, kolikor je le moč, sijajen, kneževsk sprejem. Peljati

*) Zelo nam žal, da zakasnjeno. Proseč vsled obljub Vašega veččega peresa!

se je bilo Prevzvišenemu skoz naš trg že visoki praznik Presvete Trojice, 10. junija, na prehodu v sosedni duhovniji Zalilog in Sorico. Prvi udanostni pozdrav in poklon je bil torej odločen že za ta dan, Poleg lepega, slikanega, nalašč v take namene omišljenega slavloloka, ki je bil postavljen na vzhodni strani trga, ter je nosil na vrhu znamenja knežškofijskega dostojanstva mitro, pastoralo in križ, pozdravni napis, ter okinčan bil s papeževimi, cesarskimi in narodskimi zastavami, je pričakovala prihoda milega nadpastirja uniformirana požarna bramba. Naprej gori je bila razvrstena ob obeh straneh ceste šolska mladina z lipovimi vejicami v rokah in s svojimi peterimi šolskimi zastavami; ter neštivilna truma občinstva. Ko se med gromenjem možnarjev in vbranim pritrkavanjem približa Premilostni slavloloku in izstopi iz kočije, pozdravi ga najpred načelnik požarne brambe g. F. K., proseč ga hkrati sv. blagoslova za svoje društvo. Bramba, šolska mladina in ostalo občinstvo je zdajci vse popleknilo in prejelo blagoslov. Peš je šel zdaj Premilostni skoz spodnje Železnike, najprej šolska mladina s svojimi zastavami, za njo knežško s svojim spremstvom, zadaj pa požarna bramba in silna množica zbranega občinstva. Ob vhodu v trg so stali kmalu drug za drugim trije slavloloki, naprej gori pri fužini sta bila postavljena na primernih postamentih ob straneh ceste angelja, pružča visokemu cerkvenemu dostojanstveniku zelene vence. Mnogo papeževih, cesarskih in narodskih zastav pa je plapolalo na raznih mestih in hišah po spodnjih Železnikih. Raz štirih višin je odmeval mogočen strel, ko so je Premilostni približal župni cerkvi, v katero je za kratke trenutke vstopil, pozdravit Najsvetejšega v tabernakelju. Koj zatem se je odpeljal med zvonjenjem in gromom topičev skozi krasno okinčane Srednje in Zgornje Železnike proti Zalem logu.

Še slovesnej pa je bil sprejem Prevzvišenega 12. junija popoldan po 4 uri, ko se je povrnil k nam iz Sorice. Pri zgornjem vhodu, kjer je stal ob lepo ozaljšanem in razsvitljenem znamenju župnega pomočnika sv. Antona Puščavnika prvi, s primernim napisom in zastavami okinčani slavlolok, ga je pričakovala zopet požarna bramba in pozdravil ga občinski odbor. Pod „zgornjo lipo“ so bili postavljeni štirje velikanski mlaji in slavlolok; tretji okusno napravljeni je stal pred trgovskim poslopjem konsumnega društva; zadnji pa je stal pod „spodnjo lipo“, naslonjen na velikanske mlaje, nakrašen z mitro, pastoralo in križem, primernim napisom, zastavami in venci. Tukaj so pričakovali Premilostnega veleč. g. župnik Anton Korbič v roketu, ključarji, ter šolska mladina z lipovimi vejicami v rokah in peterimi zastavami Beloblečena učenka F. Š.ova ga je v imenu zbrane šolske mladine tako-le nagovorila:

„Prevzvišeni premilostni knežško!“

Dobro došli, tisočkrat pozdravljeni! kličemo radostnim srcem. Neizrečeno veselje nam polni dušo, da nas blagohoti prevzvišeni, premilostni knez in škof osrečiti s častnim posetom. Težko smo pričakovali presrečnih trenutkov Vašega prihoda, ker uverjeni smo, da ž njim dohaja blagoslov Božji in nam deci toli zaželeni Gospodov dan. Vam, prevzvišeni, premilostni knez in škof pa veje iz udanih src nas vseh najtoplejša zahvala. V znak te hvale blagohotite vsprejeti prevzvišeni knez in škof šopek cvetic. Kot

cvetek čarni vonj tako kipi iz naših src želja: Platil Bog, hranil Bog prevzvišenega, premilostnega kneza in škofa na mnoga leta! Živeli!“

Po izročitvi šopeka so se podali v slovesnem sprevodu med gromovitim streljanjem in ubranim zvonjenjem šolska mladina, občinski zastop, požarna bramba, bralno društvo in obila množica ljudstva proti srednjim Železnikom in krasno okinčani in razsvitleni župni cerkvi. Po prihodu v taisto je bil običajni blagoslov s presvetim Rešnjim Telesom. Koj zatem je šel Premilostni v šolo, kjer se je v obeh razredih vršilo izpraševanje iz veroznanstva. Pri vstopu v II. razred sta ga pozdravila in ogovorila dva dečka. Prvi, V. D., tako-le:

„Premilostni, prevzvišeni, preljubljeni gospod knez škof!“

Dobro došli! v naši sredi,
Prišli k nam, mladinski čredi:
Da bi nas blagoslovili
V veri Božji utrdili! —

Ves trud naj Vam Bog povrne;
Vse, kar žali, Vam odvrne;
Dolgo še Vas Bog ohrani:
Čredi zvesti, čredi vdani.

Mi pa hočemo moliti,
Srčno Vam za god voščiti:
Na priprošnjo svetega Antona:
Bodi naj Vam v delež rajska krona!“

Drugi deček, F. K., pa je pozdravil Premilostnega, kakor sledi:

„Preljubljeni, prevzvišeni, premilostni gospod nadpastir!“

Naj iz naših src globine,
Naš premili nadpastir!
Vam imenom vse mladine
Tu želevam Božji mir!

Sreč obilnost naj razlije
Roka Večnega nad Vas;
Blagor naj povsod Vam klije,
To je srčna želja nas

Dolgo čredi še kažite,
Proti nebu pravo pot;
Vse nas gori pripeljite,
Kjer domuje Bog Gospod! —

Tema pozdravoma je sledila veroznanska prekušinja.

Ob sklepu je Premilostni obdaroval vse otroke s prelepimi podobnicami Jezusovega presv. Srca. Pred odhodom je mladina zapela še dva odstavka pesmice k sv. Duhu (Z enim glasom zapojimo), in eden odstavkov pesmice sv. Alojzija (Srce v nebesa povzdignimo). Zdaj se je premilostni gosp. knežško podal v župnišče, katerega čelo in vhod je bilo ozaljšano z mičnim slavlolokom. V sredi je bil pripet okusno slikani knežškofijski grb. — spodaj je bil napis: „Z radostjo sprejetemu knežškofu Antonu;“ vse to pa so ovijali zali venci, ter zastave: papeževa, cesarska in narodne! —

Okoli 7. ure na večer so se še enkrat odbori vseh tukajšnjih društev poklonili Prevzvišenemu, izrekli jim v vnetih besedah najtoplejša voščila za

njihov naslednji imen-dan; načelnštvo gasilnega društva pa jim je o tej priliki vročilo krasno diplomu kot svojemu častnemu članu. — Proti 9. uri ste napravili gasilno in bralno društvo Prezvišenemu med mogočnim streljanjem še podoknico s petjem, bližnja poslopja pa so bila razsvitljena. —

V jutro 13. junija je Premilostni prišel že ob 1/2 uri v izpovednico, in ostal v njej do 9. ure, ko je že zvonilo k birmiski slavnosti. Ta se je vršila ob azistenci 12 čč. gg. duhovnikov v navadnem redu; konec taiste je šel Premilostni na prižnico ter v svojem vnetem govoru kazal z gorečnostjo apostola sv. Pavla, da bi bil vsem rad vse. Ker je bilo in bo birmovanje v vseh sosednih duhovnijah, bilo je birmancev tukaj le blizo sto, tedaj je bil sv. obred kmalu končan. Temu so sledile molitve za mrtve koj v župni cerkvi, in je tedaj obiskovanje župniškega pokopališča izostalo. Popoldan proti 3. uri je Prezvišeni v svoji neizrekljivi priljudnosti učinil še nekatere privatne obiske, potem pa se je odpeljal proti Ljubljani, da bi ondi naslednji visoki praznik presv. Rešnjega Telesa imel slovesno procesijo. Slavolok na izhodni strani trga je Premilostnemu zaklical raz svojega vrha v slovo:

„Z Bogom! srečno vedno hodi!

Čredo proti raju vodi!

K sklepu naj bo še dostavljeno, da dnevi 10., 12. in 13. junija t. l., ter spomin na gorečnost, uljudnost, prijaznost in ponižnost prevzvišenega gospoda nadpastirja ostanejo v srcih tukajšnjega prebivalstva nepozabljivi. Le ena, edina želja se je čula: Bog ga obrani škofiji na dolga leta! On pretrpi sicer zaradi pravice veliko preganjanja; prejel bo pa vsak enkrat svoje plačilo po zasluženju.

Nadučitelj Josip Levičnik.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec junij 1900.

(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do božjega Srca Jezusovega.

Prorok Ecehijel je imel nekoč sledečo prikazen: Anđelj mu je pokazal čudovito lepo in veliko svetišče. Izpod svetiščnega praga pa je vrela voda, ki se je odtekala proti zahodu. Voda je postajala vedno večja, dokler ni narastla v mogočen veletok, ki je poplavljal vso ravan. In anđelj je rekel proroku: „Kamor pride ta reka, postane vse zdravo in živi. Ob bregu bodo rastla na obeh straneh rodovitna drevesa, in njihove sadeže bodo jedli ter njihovo listje rabili v zdravilo“.

Tako svetišče, kakoršno je videl prorok — ne sezidano od ljudij, toda je lepše nego Salomonovo — presv. Srce Jezusovo je, in taka zdravilna voda je češčenje tega presv. Srca. Vznikla iz prebodene strani našega Gospoda je postala ta pobožnost v teku stoletij mogočen tok, ki blagodejno preplavlja vso zemljo. Plodnosna drevesa ob tej reki so različne vaje, v katerih se kaže češčenje božjega Srca. Neštevilni so že bili doslej njihovi sadovi. Koliko duševno bolnih je po njih ozdravelo, koliko mlačnih je postalo zopet gorečih! Koliko posvetnih in redovnih mož je dospelo po njih do velike popolnosti!

Še več smemo pričakovati od pobožnosti Srca Jezusovega za bodočnost. „Vemo“, je rekel Leon XIII. malo mesecev potem, ko je bil povzdignjen na papeško stolicu, „vemo, kako izveličalno in koristno je dušam pravo češčenje božjega Srca, in zato gojimo sladko in trdno nado, da bode vspešni pripomoček proti velikim zlom, ki stiskajo ta svet.“ V pismu sv. obredne kongregacije z dne 26. julija 1899. izraža sv. Oče svoje prepričanje, da se bode s to pobožnostjo vera zopet oživila, da se bode omejil splošni verski propad, da se bode Kristovo gospodarstvo nad dušami obnovilo.

Ali so te nade previsoko leteče? Gotovo ne; kajti enkrat je že Krist podvrget svet sebi in svoji postavi in sicer s taistimi sredstvi, katere porablja današnje dni — s svojo božansko-človeško ljubeznijo.

Če bi hotel pri svojem prvem nastopu s silo zavladati na svetu, bi mu bilo tudi to lahko. Saj so bila človeška srca v njegovi roki. Treba bi mu bilo pokazati le jeden žarek onega veličastva, ki bode velikega sodnjega dne pretresalo nebo in zemljo; izgovoril naj bi le jedno besedo one vsemožnosti, ki je vstvarila iz nič nekaj zvezde in vesoljstvo — in vsi narodi bi ležali pred njegovimi nogami. Ali, ako bi hotel vladati s strahom, kako malo ne prilik bi mu to napravljalo! Saj pred njegovim prihodom niso bili ljudje nobenemu čustvu tako dostopni, kakor strahu. Ko bi hodili torej apostoli iz dežele v deželo ter obnavljali egiptovske šibe in nadloge — gotovo bi priznalo nebroj Judov paganov Krista svojim kraljem. Toda — takim načinom pridobivati si svet — to bi ne bilo dostojno Bogu S silo so si znali pridobivati uporneže tudi stari vojskovodije, kakor Aleksander, Hanibal, Cezar; strahovati zna vsakdo, ki ima slabejšega pod seboj. Toda — podvreči si narode z ljubeznijo — to more storiti le Bog.

Zato je tudi vzplamtel ogenj, ki ga je prinesel Krist na zemljo. „Vžgal je“ — tako piše škof luksenburški v letošnjem postnem pastirskem listu — „vžgal je srca sv. apostolov, nebroj stc mučnikov, ki so vsi veseli darovali kri in življenje za Onega, ki je je dal prvi za nje. Vžgal je srca slavnih spoznavalcev in deviških duš, ki slede v neomadeževani čistosti Jagnjetu, ki odjemlje grehe sveta. Ta ogenj ljubezni je vžgal ves paganski svet, ki je bil potopljen v malikovalstvo in nenravnost; a zmagala ga je ljubezen in vrgel se je v naročje Njemu, ki ga je ljubezen pribila na križ — kakor je nam napovedal: „In kadar bodem povzdignjen nad zemljo, bodem vse nase potegnil“. (Iv. 12 32)

Žalibog je le preres da je naš čas pozabil te ljubezni; vse stremlje le za posvetnim, in ogenj ljubezni božje je v mnogih srcih ugasnil. Celó v krščanskih državah se dostikrat izključuje naš Odrešenik iz javnega življenja, zaničuje se in sovraži. „Ne maramo, da nam ta gospoduje!“ je še danes brezbožnežem bojni krik. Dočim so iskali verni časi rešitev velikih socijalnih vprašanj pod nogami božjega Učitelja in v njegovih naukih, vpijejo sedanji mogotci in državniki Gospodu in njegovi cerkvi zaničljivo: „Vas ne potrebujemo več; našega časa, naših razmer ne umejete več. Zastareli ste; prosvitljeno človeštvo ne treba več vaše pomoči; znanost in napredek sta je oprostila dosedanjega praznoverja

Za „drugi svet“ se mi ne brigamo, zahtevamo pa za se sedanost!

Tako govori sedanji svet vsaj po svojih delih: tako ravna z Gospodom, ki vlada čas in večnost, ki gospoduje življenju in smrti, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. V svoji zaslepljenosti ne uvidi, kako vodi Gospod navzlic vsemu temu usodo narodov in vsacega posamnika. Kaj pač premore vsa svetna učenost proti Njemu, ki je nad vse mogočen in neskončno moder! Zadostoval bi Mu — kakor pravi Bossuet — jeden sam udarec, in vse bi razrušil, jeden sam grob, in vse bi pokopal.

Kakor se skuša odpraviti Boga iz javnosti, tako se godi tudi v zasebnem življenju. Skoro brez izjeme poskuša vsakdo, kako bi užival, posedoval, kako bi se obogatel, da bi mogel razbrzdano živeti. Vse hiti za srečo in uživanjem. Iščejo nebes na zemlji, ker nočejo več verovati na nebesa po smrti. Zaslepljena množica, širji slojevi naroda poželjivo poslušajo sladke besede in obljube onih ljudskih osrečevalcev, ki hočejo to življenje spremeniti v raj.

Kaj pa dela Odrešenik, da bi svet zopet opomnil na to, kaj vse Mu dolguje, in da bi ga zopet na-se navezal? — Rimski vojskovodija Manlij, ki je priporil mnogo zmag in ki je otel Kapitol pred Galci, bi bil kmalu po nedolžnem obsojen. Krivična obtožba je budo zbolela mnogozasluženega moža. Zato je sredi med razpravo razgolil pred sodniki svoja prsa, pokazal na brazgotine dobljenih ran in zaklical na glas: „Haec loquuntur pro me — te le govore za me — quae fecerim pro re publica — kaj sem storil za državo!“ Te kratke besede so napravile na sodnike tak utis, da so bili kar onemočeni — in obtožnico so kar na kratko zavrnilo ter povrnili vojskovodiji vse njegove pravice in časti.

Kaj je vse to, kar je storil ta Rimljan za svoje sodržavljane in za domovino, v primeri z velikimi deli, koje je učinila Odrešenikova ljubezen za nas! Zato kaže tudi on svetu, ki ga tako po krivici zaničuje in želi, svoja prsa, svoje božje Srce. Velika rana na prsni, trnjeva krona in križ kličejo glasneje nego človeški glas: „Tukaj se uči, ti nezvesti, verolomni svet, kaj imaš v svojem Odrešeniku!“

Naša dolžnost je, da delujemo z vsemi močmi da se prav kmalu izpolni ta srčna Odrešenikova želja. Ne le, da se sami hvaležno posvetimo Srcu Jezusovemu, temveč delati moramo na to, da se pobožnost do Srca Jezusovega razširi. „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ To bodi naše geslo, katero imejmo vedno pred očmi! Poučujmo druge o tej pobožnosti, o njenih blagih in obljubah, o njenem pomenu in važnosti. Bolnike in trpeče tolažimo z dobrim usmiljenim Srcem Jezusovim, v kojem jih je že toliko našlo tolažbe in pomoči. Priporočujmo in razširjajmo spise in knjige, ki govore o tej pobožnosti.

Srečni vsi, ki gore ljubezni do Srca Jezusovega! Njihova imena bodo zapisana v to Srce in izbrisana ne bodo nikoli, saj je to objubil bl. Marjeti Alacoque Odrešenik sam.

N.

Glavni namen za mesec julij:

Kršćanska nesebičnost.

b) Posebni nameni:

20.) **Sv. Hjeronim Emilijan.** Rešitev katoliške šole. Preosnova gledišča. Misijoni.

21.) **Sv. Prakseda.** Zapuščena dekleta. Nравnost v javnem in zasebnem življenju. Cerkveno petje.

22.) **Sv. Marija Magdalena.** Praznik sv. škupirja. Novoustanovljene Marijine družbe. Obvarovanje pred neprevideno smrtijo. Spokorno življenje.

23.) **Sv. Apolinarij.** Duhovniki in obhajanci. Namestitvev dobrih gimnazijskih učiteljev.

24.) **Sv. Kristina.** Nedolžnost med odrasteno mladino. Katoliški poslanci. Odprava dvobojevanja.

25.) **Sv. Jakob starejši.** Beli očetje in njihovi misijoni. Novomašniki. Špansko.

26.) **Sv. Ana, mati Marijina.** Katoliško ženstvo. Krščanska vzgoja. Zavodi za slepce in gluhome.

N.

Listek.

Doktorand D—r, sosebno še na Kranjskem mnogim znanec in prijatelj prešlih dni, v velikem mestu pruskega kraljestva živeč sopet izvršuje vsa svoja duhovska poslovanja. — Uredništvu so do posameznosti znane postale mnoge zgodbe njegovega življenja; a usojeno mu je, žal, da za enkrat molči. Iz Jezusovega srca je obrosila prof D. kapljica — in bilo mu je v odrešenje. Sila skromen v svojih zasebnih potrebah učinja sedaj v ugodnih življenjskih razmerah veliko dobrih del. Nobeden kres na naših domačih gorah Vam ni mogel zažareti tako ljube, kot bo odsevalo v Vaših srcih to istinito poročilo o tem Vašem čast. rojaku. — Če pogledamo v letopise domače preteklosti, pretkana je ta zgodovina pač to rdečo nitijo — da Kranjca iz lepa Bog ne zapusti.

Popravek. V poročilo „Zg. Danice“ l. 23. t. 1. o podrožniških bogoskrunskih se je urinila pomota tičoča se rojstvene župe Frana Škrlj. On ni bil rojen v trnovski župi v Ljubljani — ondota rojstvena knjiga ga nima zabeleženega — nego v neki drugi ljubljanski.

k.

Opazka uredništva. Bili smo tako, kot je v „Danici“ str. 183, po sodnijskih aktih poučeni. Iz teh istih popravljenih, pa smo zajeli sedaj resnico, da je bil Fran Skarl rojen dne 21. majnika 1879 v Ljubljani na cesar Josipovem trgu št. 2. Temu priča krstni list šentpeterskega župnega urada v Ljubljani. — Žal tej neljubi pomoti!

Popravek. Iz lahkoumljivih vzrokov mi ni bila v rokah zadnja korektura pri notici v „Škofijski kroniki“: Letošnje nove maše. — Zato se naslovljevanje ne zлага s predikati, skoraj dve leti že rabljenimi v tem listu — težnjo, da bi se tudi v tem prišlo do edinosti; najmanj se pa poda „gospodovanje“ z le nekaj vrstic spodaj podpisanim urednikovim imenom. — Toliko, da se pove; razumen bralec pa itak ni napak soditi hotel.

Urednik.